

La tribuna

Realment és l'inici del curs polític?

Hem de ser capaços de treballar en el que calgui per millorar la situació de la ciutadania

SÍLVIA
BONET

Comença el setembre i un cop passi la Diada de Meritxell l'activitat, en general, arrenca de forma molt ràpida. Com ja han dit altres columnistes, també el curs polític, tot i que quasi podríem dir que durant l'estiu no ha marxat gaire de vacances, mantenint l'actualitat en el més pur sentit.

Alguns, tampoc no ens hem aturat gaire, revisant correus, la premsa, contestant trucades, revisant documents, per intentar que la feina segueixi al mateix ritme en la qual es presenta. És el que toca.

I seguim amb els mateixos reptes que teníem: l'acord d'associació amb la Unió Europea, la reforma del nostre sistema sanitari per intentar la sostenibilitat, les competències i transferències comunals, la reforma de la llei de la funció pública, etcètera, que ens posen a prova per veure si tots plegats en trobem a l'alçada de les circumstàncies.

Segurament coincidirán en mi que aquestes representen accions orientades a millorar el funcionament del nostre Estat, i ho demostra que els diferents governs ho han intentat encarar sense encara obtenir cap resultat.

Per intentar avançar, alguns d'aquests reptes se li han donat forma de Pacte d'Estat, paraula que genera una urticària a determinades persones que no s'aconsegueix calmar ni amb corticoides.

Però si ho analitzem de forma acurada, potser podem veure que caldria reflexionar de forma profunda sobre el que vol dir, el que realment fem i les conseqüències que se'n deriven en aquest procés de Pacte d'Estat.

Per què subscriure un Pacte d'Estat vol dir estar d'acord amb tot el que s'acorda?

El pacte realment s'assoleix al principi o al final de procés de negociació? Es pot pactar quan aconseguim un document consensuat amb els diferents actors que hi participen i aleshores dir-li Pacte d'Estat, i si tothom hi està d'acord? I si al finalitzar les negociacions no s'arriba a un consens, segueix sent Pacte d'Estat?

Durant aquest estiu he reflexionat profundament sobre el tema, entenc que no ens podem quedar aturats en els problemes dialèctics i, finalment, no fer res.

Entenc, i suposo que ve derivat per la meua formació i experiència en sanitat, que cal buscar solucions als problemes i no quedar-se

No ens podem quedar aturats en els problemes dialèctics i, finalment, no fer res. Cal buscar solucions i no quedar-se en l'autocomplaença

mai aturat en l'autocomplaença, que cal posar els interessos de la ciutadania pel davant, moltes vegades davant dels nostres propis, que hem de ser capaços d'aportar en positiu, sense que això ens provoqui signar xecs en blanc que no ens permetin defensar el que creiem que és millor per la ciutadania.

Tot al contrari, potser crec que hem de ser capaços de treballar en

el que calgui per millorar la situació de la ciutadania, cadascun des de la seva posició, i quan creiem que no s'ha aconseguit el que realment defensem, poder dir-ho obertament perquè aleshores la ciutadania pugui veure quines diferències hi ha entre els uns i els altres.

Potser en lloc de Pacte d'Estat se li pot dir Pacte de Sornàs, de Fontaneda o del Pas de la Casa, aleshores els compromisos passen a ser di-

ferents, s'estableixen dinàmiques de treball –bé, taules de treball, i ja em disculpà el senyor cap de Govern que no li agraden les taules–, però amb l'objectiu d'assolir un document final en el qual ja es pot pactar si s'hi està d'acord o no.

Potser no és la solució als problemes existents, ja que a aquestes alçades hi ha problemes que van més enllà ja del caire polític arribant al personal, però amb la voluntat d'aportar llum a la foscor crec que ens pot ajudar a tots a reflexionar, si més no, per veure que hem de ser capaços de trobar les solucions als problemes i no al contrari. ≡
Consellera General SDP
Grup mixt

NOE